

РЕШЕНИЕ

№ 23816

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8117** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.42з, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и чл.10, ал.1 т.4 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. С. Т., гражданин на Турция, срещу ЗАПОВЕД рег.№6865 ПАМ-634/02/08/2024г. на Началник Гранично полицейско управление /ГПУ/-Е. с която на лицето е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ за срок от 5 години“.

По изложените съображения в жалбата на л.42–се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че заповедта не е мотивирана, доколкото липсват фактически основания за издаването ѝ. Визира се, че описаната фактическа обстановка не отговаря на действителността. На следващо място се подчертава, че наложената ПАМ като такава не съществува, доколкото в чл.39а от закона има забрана за влизане на територията на държави членки на ЕС, а не конкретно на територията на РБ. Твърди се и че срокът не е ясно определен, което също води до незаконосъобразност на заповедта. С оглед изложеното, се прави извода за противоречие на акта с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което се моли за неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, но чрез пълномощника си адв.Д. от АК-Х. –представя разрешително за пребиваване и прилага списък с разноски.

Ответната страна, чрез юрк.К., оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Заявява, че

другия административен акт- заповедта за експулсиране- е изпълнена и лицето на 02.08.2024г. е изведено извън територията на РБ. Представя писмени бележки. Видно от същите жалбата е неоснователна, защото е наложена мярка по чл.42з, ал.1 т.1 от ЗЧРБ, за която е изпълнен визирания в нормата фактически състав, установен от обстоятелствата, описани в докладната записка. Лицето е било водач на МПС, с тайници, преминало ГПП Л., в които тайници са били укрити 2 лица без документи за самоличност. Допълва се, че заповедта е издадена и в производство без процесуални нарушения, от компетентен орган. Подчертава, че е ирелевантно дали има или не разрешение за пребиваване. Възражава по отношение разноските на жалбоподателя за адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ -НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 08.08.24г., по отношение на връчване от 02.08.2024г. –л.61 -е в срок, от адресат на акта с правен интерес, поради което следва да бъде разгледана по съществуващото й.

За да достигне до изводи за нейната неоснователност –съдът от фактическа страна взе предвид следното:

Видно от докладна записка рег.№6865р-17312 от 02.08.2024г., посочена в заповедта- на л.53 от преписката, на 01.08.2024г. около 21,50ч. на ГКПП-Л. за влизане в страната пристига л.а. марка „Хюндай“ с турска регистрация №22ААР174, управляван от турския гражданин М. Т. [дата на раждане] с паспорт № 28223985, притежаващ френска карта за пребиваване, с пътничка в автомобила турската гражданка С. А.. По сигнал е проверен щателно автомобила и конкретно са открити тайници, където са установени 2 скрити лица без документи за самоличност. Лицата са се представили като сирийски граждани.

При задържането е извършен и обиск, за което е съставен протокол на л.56.

Във връзка с посочената докладна записка са издадени 2 заповеди- за експулсиране и за „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ за срок от 5 години“-последната, предмет на оспорване в настоящето производство.

По делото е представена заповед № 633 от 06.04.22г., с която И. Т. е преназначен за началник на ГПУ Е. –л.72, акт за встъпване в длъжност –л.73. Представена е и на л.74 заповед №4070 -632 от 17.06.2024г., на Директора на РДГП Е., с която конкретно са упълномощени и началниците ГПУ-Е. да налагат ПАМ.

От правна страна СЪДЪТ ПРАВИ СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

На първо място касателно валидността на акта, се съобразява разпоредбата на чл.44 от ЗЧРБ, видно от която компетентните органи са директорите на РД“ГП“ или оправомощените от тях лица –каквито данни има по делото, че директорът на РД“ГП“ е оправомощил Началника на ГПУ Е. с посочената по-горе заповед. С оглед изложеното се прави извода , че ответникът е компетентен да постанови акта, предмет на съдебен контрол. Съгласно посочената като правно основание норма на чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ –забрана за влизане и пребиваване се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал. 1 от ЗЧРБ. Конкретно е визирана т.4 на чл.10, ал.1, която разписва, че мярката се налага, когато има данни, че се извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Макар да не е посочено е налице втората хипотеза на чл.10, ал.1 т.4 от ЗЧРБ, които обстоятелства се установяват от представената докладна записка. Същите не се и оспорват от жалбоподателя.

По възражението, че липсва ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ“ като има само „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, съставът констатира, че наложената ПАМ е от приемането на чл.43з от ЗЧРБ /ДВ бр.42/2001г./ до изменението с ДВ бр.23/2013г.. Тази норма обаче е във връзка с чл.39а, ал.1 от ЗЧРБ, където са изброени видовете ПАМ. Видно е, че по т.4 е именно „забрана за влизане в РБ“, който чл.39а, ал.1 т.4 има изменение в смисъл „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“, но с изричната отметка, че се прилага след влизането в сила на решение на Съвета относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, доп., бр. 70 от 2013 г..

Следователно не се касае за нова или различна ПАМ, а за такава по чл.42з във връзка с чл.39а, ал.1 т.4 от ЗЧРБ, която засяга именно територията на РБ, а не на всички ДЧл. Няма процесуално нарушение с налагането на ПАМ, нерегламентирана в закона или за пропуск, който не опорочава заповедта. Съдебната практика обаче познава произнасяне с Решение № 8942 от 13.10.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7289/2022 г., IV о., че наложено ограничение за пребиваване на територията на страната е по-благоприятно за засегнатото лице и мярката е законосъобразна вкл. и за срока от 5 години, където не следва да има изрични мотиви, а се обуславя от обстоятелствата по докладната записка.

Касателно срока, съставът приема, че същият не е изрично обоснован, но въпреки това не се констатира нарушение на принципите на пропорционалност и ефективност във връзка с Директива 2008/115/ЕО. Касае се за определен срок в рамките на законоустановения по чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ, който като продължителност съответства на обществената опасност от установеното нарушение, описано подробно в акта и в докладната записка –нелегален трансфер с нарочен тайник на 2-ма сирийски граждани. С оглед това -не са налице данни за налагане на срок в по-малък размер. В този смисъл касателно срока, че е достатъчно мотивите за същия да се извеждат от фактическите обстоятелства по акта е съдебната практика Решение № 1759 от 16.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9394/2022 г., IV о., Решение № 11599 от 14.12.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7576/2022 г., IV о.,

Правилни са възраженията на ответника, че представеното разрешение за пребиваване е неотнормено. Последниците от ПАМ при влизане в сила на оспорения акт – няма да се прилагат на територията на РБ, като част от територията на ЕС.

Съдът не установява и заповедта да е издадена с цел различна от разписаната в закона. Същата се свежда до налагане на рестрикция по отношение на лице, което извършва посочените в материално-правната норма на чл.10, ал.1 т.4 от ЗЧРБ действия. Във връзка с последното се прави извода, че се касае и за материално-законосъобразен акт /доколкото е изпълнен напълно описания фактически състав по чл.42з, ал.1 от ЗЧРБ, към който препраща/, постановен в производство без процесуални нарушения от надлежен орган.

Следователно жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата на М. С. Т., гражданин на Турция срещу ЗАПОВЕД рег.№6865 ПАМ-633/02/08/2024г. на Началник Гранично полицейско управление /ГПУ/-Е. с която на лицето е наложена принудителна

административна мярка /ПАМ/ по чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ за срок от 5 години“.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: